

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1085/2022
29.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., Општина Ћуприја, чији је пуномоћник Мила Симић, адвокат из ..., против тужене Општа болница „Ћуприја“ из Ћуприје, чији је пуномоћник Саша Маркота, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и утврђења ништавости, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 694/21 од 07.09.2021. године, у седници одржаној 29.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 694/21 од 07.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица Ћуприја П1 240/20 од 17.11.2020. године, ставом I изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је утврђено да је уговор о раду број .. од 12.07.2016. године ништав и не производи правно дејство. Ставом II изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је решење тужене број .. од 17.08.2016. године, којим је утврђен престанак радног односа тужиљи код тужене због истека рока на који је заснован, односно са даном 19.08.2016. године, поништено као незаконито. Ставом III изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле па је утврђено да је уговор о раду број .. од 09.06.2016. године, закључен између тужене, као послодавца и тужиле, као запослене, за рад тужиле на одређено време од 30 дана, односно до 11.07.2016. године, на пословима ... за ... Опште болнице „Ћуприја“ у Ћуприји, ништав и не производи правно дејство. Ставом IV изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.000,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 694/21 од 07.09.2021. године, ставом 1. изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Параћину, Судска јединица Ћуприја П1 240/20 од 17.11.2020. године. Ставом 2. изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и оценио да је ревизија тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. Закона о парничном поступку у вези са чланом 194. став 1. тачка 2. истог закона, на коју ревидент указује, будући да је другостепени суд правилно оценио закључак првостепеног суда о постојању правног интереса тужиље у овој правној ствари.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је са туженом 11.09.2013. године закључила уговор о раду на одређено време на 6 месеци, односно до 11.03.2014. године, а потом су странке закључиле више уговора о раду на одређено време и то уговор од 12.03.2014. године на 3 месеца, уговор од 13.06.2014. године на 3 месеца са анексом од 20.08.2014. године са трајањем до 11.06.2016. године, те уговоре од 02.06.2016. године на 30 дана и 12.07.2016. године на 39 дана, односно до 19.08.2016. године. Сваки од ових уговора закључен је ради обављања послова радног места ... болнице у Ћуприји. Тужена је 17.08.2016. године донела решење број .. којим је утврђено да је тужили престао радни однос, због истека рока за који је тај однос заснован уговором о раду од 12.07.2016. године, односно 19.08.2016. године. Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 867/19 од 04.03.2020. године, укинута је пресуда Основног суда у Параћину, Судска јединица Ћуприја П1 173/18 од 08.11.2018. године, усвојен је тужбени захтев тужиље и утврђено да је тужила засновала радни однос на неодређено време код тужене 19.09.2014. године, па је обавезана тужена да тужили успостави сва права која јој припадају по основу рада на неодређено време. Након доношења ове пресуде, парничне странке су закључиле уговор о раду на неодређено време 22.04.2020. године, такође за обављање послова ... и тужила је враћена на рад.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбене захтеве тужиље усвојили закључивши да је незаконито решење о отказу уговора о раду од 17.08.2016. године и као такво је поништено, будући да је правноснажном судском пресудом утврђено да је тужила засновала радни однос код тужене на неодређено време почев од дине. Као последица преображаја радног односа, ништави су уговори о раду на одређено време од 09.06.2016. године и 12.07.2016. године, у смислу члана 103. Закона о облигационим односима, будући да су закључени након 19.09.2014. године, односно већ заснованог радног односа на неодређено време.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Уговор о раду може да се закључи на одређено време у складу са одредбом члана 37. Закона о раду, када за то постоје објективни разлози који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања

тих потреба. Радни однос заснован на одређено време, у складу са ставом 2. исте одредбе, не може трајати дуже од 24 месеца, уз изузетке прописане у ставу 4. ове законске одредбе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је код тужене све време обављала исте послове - послове ... до дана престанка радног односа, из ког разлога је правноснажном пресудом донетом у другом поступку утврђено да је тужила засновала радни однос на неодређено време код тужене од 19.09.2014. године. Стога није постојао основ за закључивање оспрених уговора о раду на одређено време, што те уговоре чини ништавим, а решење о отказу уговора о раду незаконитим.

Неоснован је ревизијски навод да оспорени уговори о раду, чије утврђење ништавости се тужбом тражи, по својој суштини представљају анексе уговора о раду који прате правну судбину основног уговора, уз истицање да се њима мења једино дужина трајања радног односа.

Насупрот овим наводима, уговор о раду на одређено време престаје истеком времена на које је закључен, па сваки наредни уговор о раду изнова заснива радни однос између послодавца и запосленог, те се не ради о анексима уговора.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**